EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Jardins

Â

No descobreixo res de nou si dic que Manresa no és una ciutat que excel·leixi precisament per la quantitat ni la qualitat dels seus jardins públics. O, si voleu, de les seves zones verdes o carrers arbrats. Cal dir que no tenim un clima especialment amable a l'hora de poder gaudir amb naturalitat d'espais enjardinats, amb hiverns llargs i freds i estius secs i calorosos. Que, a més, dificulten enormement les tasques de manteniment. Però això no hauria de ser un obstacle insalvable per millorar en gran manera un element estratègic que dóna qualitat de vida a tots els ciutadans.

És ben cert que tenir-ne cura no és fàcil ni barat, però tampoc em crec que no en siguem capaços si poblacions del nostre entorn, amb el mateix clima i l'orografia similar, ho tenen més ben resolt. Sabem que hi ha hagut una voluntat de col·locar flora als nous espais urbanitzats en les darreres dècades, malgrat que puntualment s'ha criticat el fet que moltes places creades o arranjades de bell nou tenien massa "ciment". També cal tenir present que, ja sigui per una qüestió estètica, o bé per cercar uns espais més amables, menys contaminats i relacionats amb la natura, als darrers temps hi havia una certa pressió social per col·locar arbres i plantes arreu on es podia. I cal concloure que això no s'ha fet sempre bé. Ja sigui perquè la flora escollida no era la més adequada per suportar un entorn urbà, o bé perquè els recursos econòmics i humans no han crescut al ritme adequat a la major superfície que mereixeria atenció. I, també molt sovint, hem estat testimonis d'una certa passivitat a l'hora de fer-ne el manteniment. Això fa que hi hagi arbres morts per falta de reg i que no se substitueixin amb una certa celeritat, espais on les males herbes ho dominen tot, etc.

No voldria entrar ara a fer un llistat o inventari dels espais més deixats de la mà de Déu, però és evident que n'hi ha alguns, com el parc de Puigterrà, el de la Seu o el del darrere del Casino que són francament millorables. I gràcies a algunes accions protagonitzades per entitats, com pot ser el cas de la neteja dels marges del riu Cardener, tenim espais mínimament decents. I és que aquestes iniciatives potser serien una mica la solució. La complicitat amb els veïns, ja sigui donant aquests un cop de mà (hi ha gent disposada i amb traça a l'hora de fer de jardiners) o bé fent de comunicadors de situacions de deixadesa evident. En aquest darrer cas caldria, evidentment, que l'administració municipal que s'encarrega d'aquests afers respongués amb celeritat.

Hi ha a Catalunya una iniciativa de la Confederació d'Horticultura Ornamental de Catalunya (CHOC), que s'anomena "Viles Florides" i que promou l'embelliment floral i premia i reconeix els municipis que més han treballat aquest aspecte del seu territori, ja sigui a nivell privat i/o públic. Fa molt poques setmanes que Manresa s'ha sumat al projecte i ha estat reconeguda per aquesta entitat. Això fa que ara el llistó estigui més alt que no pas abans. I, tenint també present que l'any vinent la nostra ciutat serà capital de la cultura catalana, cal tenir molta cura de la nostra imatge. Una cosa és presentar un dossier oficial amb imatges dels espais convenientment arreglats i a punt de revista i l'altra que el dia a dia mantingui aquest rigor. Esperem, doncs, que aquesta distinció suposi un estímul per millorar en gran manera el manteniment quotidià que, bo i passejant, hom veu que avui en dia no és pas excel·lent.

Vegetació del parc de Puigterrà, al mig, amb tons verds blavosos, un xiprer d'Arizona Foto: Ignasi Cebrian